

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/298/2014
Identifikačné číslo spisu:	1512207838
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1512207838.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne L. E., bytom I., zastúpenej advokátkou Mgr. Zuzanou Albert, so sídlom Grösslingová 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanému XEROX LIMITED, Bridge House, Oxford Road, Uxbridge, Middlesex UB8 1HS, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severského Írska ako zriaďovateľ organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby: XEROX LIMITED, organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom: Digital Park II, Einsteinova 23, 851 01 Bratislava, IČO: 30 814 677, zastúpený advokátom JUDr. Adam Batuna, Panská č. 6, Praha 1, Česká republika, o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru a nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 47 Cpr 11/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. februára 2014 sp. zn. 9 CoPr 7/2013 takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne o d m i e t a .

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 349,- € k rukám právneho zástupcu žalovaného, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava V 25. apríla 2012 sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru danej jej žalovaným podľa § 63 ods. 1 písm. b/ zákona č. 311/2001 Z. z. - Zákonníka práce v znení účinnom v čase podania výpovede (ďalej len „Zákonník práce“) z dôvodu nadbytočnosti v dôsledku organizačných zmien a náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru od 28. februára 2012, t. j. od času, kedy oznámila žalovanému, že považuje výpoveď za neplatnú a žiada o ďalšie zamestnávanie. Neplatnosť výpovede odôvodňovala tým, že v čase keď jej bola výpoveď doručená nebola nadbytočným zamestnancom, žalovaný si nespĺnil ponukovú povinnosť, keď mal voľné pracovné miesta v čase udelenia výpovede žalobkyňi a skutkový dôvod výpovede nie je vo výpovedi dostatočne konkretizovaný.

Súd prvého stupňa rozsudkom z 20. mája 2013, č. k. 47 Cpr 11/2012-596 zamietol žalobu žalobkyne a zaviazal ju na zaplatenie trov právneho zastúpenia právnomu zástupcovi žalovaného v sume 735,04 Eur.

Žalobu súd prvého stupňa vyhodnotil ako neopodstatnenú a konštatoval, že postup zamestnávateľa bol v súlade so Zákonníkom práce a pracovná pozícia, ktorú zastávala žalobkyňa, bola jediná, to znamená, že nebolo možné zameniť tento dôvod výpovede s iným dôvodom. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k názoru, že neabsentuje nadbytočnosť žalobkyne, žalovaný nemal voľné pracovné miesta, ktoré mohol ponúknuť žalobkyni pri dávaní výpovede a ak žalovaný mal pre isté pracovné pozície vyhranené kvalifikačné predpoklady, hlavne pokiaľ ide o manažérske pozície, nemožno podľa názoru súdu prvého stupňa považovať za porušenie ponukovej povinnosti, ak tieto funkcie sa obsadzujú výberovým konaním, či už interným spôsobom alebo externým spôsobom.

Proti uvedenému rozsudku, v časti týkajúcej sa trov právneho zastúpenia, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý zastával názor, že súd prvého stupňa mal postupovať v súlade s ustanovením § 13 ods. 3 Výhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška o odmenách a náhradách advokátov“), pretože v predmetnom konaní došlo k spojeniu dvoch vecí a nejedná sa o spojenie vecí na spoločné prejednanie, ktoré by vyplývalo zo zákona.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadla odvolaním aj žalobkyňa, a to v celom jeho rozsahu, proti všetkým jeho výrokom.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 13. februára 2014 sp. zn. 9 CoPr 7/2013 rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil a v časti výroku o náhrade trov konania zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania a trovy právneho zastúpenia v sume 3.825,39 € na účet JUDr. Adama Batunu, advokáta v Prahe, Panská č. 6, Česká republika. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) v medziach daných odvolaním vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny, pretože súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p., vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i náležitým spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.) s odôvodnením, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa namieta, že jej pracovná pozícia bola zrušená za cenu prijatia novej pracovníčky pani K., zvýšenia miezd minimálne p. L. a platenia odmien za služby spoločnosti XEROX CZECH REPUBLIC s.r.o. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že nie je v kompetencii žalobkyne posudzovať efektivitu práce zamestnávateľa, ani ním prijatých opatrení za účelom jej dosiahnutia, a takáto úvaha je vo vzťahu k naplneniu zákonnej podmienky o nadbytočnosti zamestnanca irelevantná. Podľa odvolacieho súdu je nedôvodná aj námietka ponukovej povinnosti zo strany zamestnávateľa, nakoľko žalovaný nedisponoval v čase dania výpovede vhodnou prácou, ktorú by mohla žalobkyňa vzhľadom ku svojej kvalifikácii vykonávať, a to ani po predchádzajúcej príprave. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vo výpovedi vymedzený skutkový dôvod výpovede je dostatočne konkrétny, je nezameniteľný s iným dôvodom, ide o výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 Zákonníka práce pre nadbytočnosť, vzhľadom na organizačné zmeny. V časti náhrady trov prvostupňového konania odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne nesprávny zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v sume 3.825,39 €, nakoľko súd prvého stupňa nesprávne určil odmenu za úkon právnej služby, pričom odvolací súd tento záver pri svojom výpočte odôvodnil.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa a navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie. Dovolanie odôvodnila tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., a to tým, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Namietala, že rozsudkom odvolacieho súdu ako aj rozsudkom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, a to najmä tým, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením uvedeného rozhodnutia súdu prvého stupňa bez toho, aby sa riadne zaoberal zásadnými námietkami uvedenými

žalobkyňou v jej odvolaní, ktoré smerovala práve proti odôvodneniu rozhodnutia súdu prvého stupňa a v ňom uvedenej argumentácii. Prípustnosť dovolania vidí žalobkyňa v tom, že odvolací súd a súd prvého stupňa sa vo svojom rozsudku nedostatočne vysporiadali so vznesenou námietkou žalobkyne vo vzťahu k odôvodneniu splnenia tzv. ponukovej povinnosti zo strany žalovaného. Odvolací súd sa podľa žalobkyne vôbec nevysporiadal s pochybeniami súdu prvého stupňa, na ktoré opakovane poukazovala, rovnako sa konajúce súdy podľa jej tvrdení nedostatočne vysporiadali so vznesenou námietkou týkajúcou sa konania žalovaného v rozpore s dobrými mravmi a súd prvého stupňa nevykonával všetky zásadné (relevantné) dôkazy, ktoré žalobkyňa v konaní opakovane navrhovala vykonať a odvolací súd ako aj súd prvého stupňa túto skutočnosť riadnym spôsobom neodôvodnili. Zároveň podľa žalobkyne odvolací súd nesprávne určil odmenu za úkon právnej služby.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť a žalobkyňu zaviazat' na náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ odvolací súd rozhodol rozsudkom, je dovolanie proti nemu prípustné, ak je napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo potvrdzujúci rozsudok, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Bez ohľadu na to, či odvolací súd rozhodol rozsudkom alebo uznesením, § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti jeho rozhodnutiu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide o nedostatky v právomoci súdu, v spôsobilosti byť účastníkom konania, v riadnom zastúpení procesne nespôsobilého účastníka, zákonom predpísaného spôsobu začatia konania, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolanie žalobkyne smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu ako celku, t. j. proti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a v časti náhrady trov konania zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania a trovy právneho zastúpenia v sume 3.825,39 € na účet právneho zástupcu žalovaného.

Dovolanie, ktoré smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia. Tento svoj charakter uznesenia nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do rozsudku pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ teda ide o túto časť rozhodnutia odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania treba posudzovať podľa § 239 O.s.p. (porovnaj k tomu ustálenú súdnu prax, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 283/2005, ako bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 51/2006).

Ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. vymedzujú prípady, v ktorých je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, pričom však podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom,

tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. Dovolanie žalobkyne v časti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, smeruje teda proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, u ktorého je dovolanie uvedeným ustanovením *expressis verbis* (výslovne) vylúčené.

Pre časť dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., lebo dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu (ktorý v tejto veci doposiaľ nerozhodoval, a preto ani nevyslovil právny názor), dovolanie síce smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého však odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, i keď ide o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku tohto však nedošlo k vysloveniu neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 4 a 3 O.s.p. So zreteľom na to by dovolanie v tejto časti bolo prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 ani § 239 O.s.p. prípustné.

Vzhľadom na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal predovšetkým otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. (t. j. ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Žalobkyňa existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov a nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia, dovolací súd sa osobitne zamerail na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako dôvodom zakladajúceho prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto procesnej vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou postihnuté.

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Dovolací súd ďalej uvádza, že v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) - porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

V preskúmvanej veci, podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu spĺňa požiadavky kladené na riadne odôvodnenie rozsudku v citovanom ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p.

So zreteľom na obsah dovolania žalobkyne, ktorá uviedla, že v konaní došlo k inej vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je nutné v danom prípade zdôrazniť, že ak je dovolanie neprípustné podľa § 238 O.s.p., dovolací súd sa nemôže zaoberať vadami vychádzajúcimi z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. V zmysle ust. § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo o sebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého stupňa a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Zároveň je potrebné osobitne uviesť, že § 237 O.s.p. spája prípustnosť dovolania výlučne len so závažnými procesnými vadami, a s výhradne tými, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť. Iné procesné vady (procesné vady inej povahy, než sú vady taxatívne vymedzené v § 237 O.s.p.) a tiež iné nesprávnosti než sú vady postupu súdu v konaní (napríklad nesprávnosti, ku ktorým došlo v rámci právneho posudzovania veci), nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo

nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nemôže založiť. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. I keby teda tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené (dovolací súd sa nimi z tohto hľadiska nezaoberal), ňou uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia (výroku), nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad ale v tejto veci nejde. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu.

Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (R 43/2003).

Vzhľadom na uvedené obmedzilo sa dovolacie konanie iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nemohlo pokročiť do ďalšej fázy, t. j. preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozsudku, ktorú nesprávnosť dovolaním žalobkyňa namieta.

Keďže prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 ani § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutou časťou rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska jej vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní žalovanému vznikli trovy v súvislosti s odmenou za právne služby poskytnuté advokátom. Dovolací súd mu priznal odmenu za jeden úkon právnej služby, a to písomné vyjadrenie k dovolaniu žalobkyne (340,96 €) spolu s režijným paušálom (8,04 €) v sume 349,- € v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 1 písm. a/, § 13 ods. 3 a 4 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.